

Олександр Волошин – член учнівської ради
ДПТНЗ «МПАЛ ім. М. Данканича»
Мартон Фокас - учень 15 групи електриків

ВІН СВОЄ ЖИТТЯ ВІДДАВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

«Життя важке і тверде, як камінь,
але жити хочеться і треба жити
для свого народу,
для своєї Батьківщини,
а при потребі віддати за неї життя».

Марко Босслав

**Сергій Степанович
Вербицький**

Українська нація породила сотні тисяч героїв, котрі боролися і віддавали своє життя за неї у різні історичні періоди. Ще кілька років тому жоден українець не міг навіть допустити думки про те, що своє життя доведеться залишити на полі бою за рідну землю. Про справжній героїзм кожен з нас знав тільки з різних інформаційних засобів: кінофільмів, літературних та художніх творів, спогадів ветеранів, театральних вистав тощо. Чув про це і наш герой, про якого хочеться розповісти всім. Він віддав своє життя за нас, за наше з вами мирне українське небо.

Вербицький Сергій Степанович народився 23 вересня 1977 року в місті Мукачево Закарпатської області. Його дитячі роки нічим особливим не відрізнялись від дитинства інших однолітків. Вони пройшли цікаво, серед юрби друзів та сусідських дітей. Сергій любив дитячі забавки, ігри, спортивні хлопчачі перегони. Хіба що почуття справедливості призводило до дитячого двобою. Дуже вирізнявся у дворі бажанням жити чесно, совісно. Саме ці риси

поведінки не вдалося йому розгубити по дорозі у доросле життя. Він з ними завжди був на «ти». Якби вдалося їх залишити десь за парканом і прорватися далі у доросле життя іншим, можливо, Сергій і зараз був би з нами, живий. Але тоді, в дитинстві, не було жодного натяку на героїчні подвиги у недалекому майбутньому.

У сім років батьки привели Сергія до школи. Як і усі першокласники, хлопець був гордий за звання «школяр». Його щиро полюбили однокласники та перша вчителька. За його чисті, добрі очі та пшеничного чуба полюбили не тільки дівчатка-однолітки, але й старшокласниці. Спочатку навчання Сергію подобалося, але потім ця симпатія почала згасати. Спортивні майданчики йому подобалися більше. А друзі з нетерпінням чекали на свого друга у дворі, щоб погаяти м'яча чи покататися на велосипеді чи, зрештою, послухати цікаві історії про улюблених футболістів та музикантів. Ось так і промайнули шкільні роки мукачівця. Батьки Сергія не встигли і озирнутися, коли їх син став випускником школи та продовжив своє навчання у Свалявському професійно-технічному коледжі, в якому здобув спеціальність «технік-електрик».

У 1996 році Сергія призвали для проходження строкової військової служби, а в грудні 1997 році він став військовослужбовцем за контрактом. Сергій навчався у Бердичівській школі прапорщиків, де прискіпливо вивчав військову справу, а потім щедро ділився своїми знаннями з підлеглими.

Після звільнення Сергія з армії, у родині Вербицьких святкують його весілля. Щастю родини немає меж, а через рік у 2002 році – народжується первісток. У Сергія та Світлани народився синочок, якого назвали Андрійком. В той час молодий батько працює у приватному підприємстві «Гранд Пак». На роботі – відповідальний, працьовитий, з колегами – добрий та дружелюбний, завжди веселий, хапкий до роботи. Колеги часто його зупиняли словами : «Не спіши жити». Та якби він тоді знав...

У 2007 році Андрійкові батьки подарували йому братика – Олександра. Отже, родина поповнилася, а у батька стало більше відповідальності. Та для Сергія це приємні клопоти. Він намагається бути люблячим чоловіком та

відповідальним батьком. Сини ростуть, батько з мамою радіють, виховують дітей бути добрими, чемними, відповідальними.

Але, як грім серед ясного неба, прийшли не найкращі часи для України. Несподівано. По-перше, усі звикли до мирного життя після Великої Перемоги над фашизмом у минулому столітті і, здавалося, що в Україні мир буде вічно. По-друге, жодний українець не сподівався, що зрадницький підлий удар буде нанесений країною, з якою ми були разом в Радянському Союзі і попри все дружили після 1991 року, як лише могли. По-третє, в силу підписання низки міжнародних безпекових договорів і угод, існувала впевненість, що будь-яка анексія території України чи агресія проти неї, просто неможливі. Але біда не заставила себе довго чекати і знову постукала у наші двері. Відтак, на захист територіальної цілісності держави насамперед потрібні були патріоти з доброю та належною військовою підготовкою. Саме тому Сергій не зволікав, а запитав самого себе: «Хто, як не я?».

Мобілізований в серпні 2014 року Сергій Вербицький служив у 128 окремій гірсько-піхотній бригаді, захищаючи незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України. Разом з іншими військовими Туркестансько-Закарпатської бригади він здійснив багатокілометровий марш і прибув в зону антитерористичної операції на Донбас.

Скоро для Сергія стали звичними слова: «зона бойових дій», «агресор», «зеленка» тому, що на Донеччині на відміну від рідного Закарпаття, в основному домінують широкі степи, поля та терикони, «сіра зона», «територія не підконтрольна Україні», «сепари», «русский мир», «российские гумконвои» з боєприпасами, зброєю та військовою технікою. Були і обстріли, і диверсанти, і запеклі бої...

31 грудня о 15:00 з району міста Дебальцева прапорщика Сергія Вербицького з множинними вогнепальними пораненнями голови було доставлено до Харківського військового госпіталю та одразу переведено в палату інтенсивної терапії. Кілька днів лікарі боролися за його життя, але 6 січня серце Сергія зупинилось. Цей день став по-справжньому трагедією та невтішним горем для родини Вербицьких.

Поховали Сергія 13 січня на Центральному кладовищі міста Мукачево. 26 березня 2015 року міський голова міста Мукачева Золтан Ленд'єл під час засідання сесії міської ради вручив рідним загиблих військових - мукачівців дипломи "Почесний громадянин міста Мукачево". Серед 12-ти Почесних громадян є і Сергій Вербицький...

... Без сумніву, прийде той час, коли історія розставить усе на свої місця, розсудить і оцінить кожного. Тих, хто сьогодні гине, захищаючи рідну землю від терористів, диверсантів і бандитських формувань, що заповнили південний схід України, політикани і російські псевдожурналісти чомусь називають фашистами, карателями і нацистами. Вони розповідають про загибель українських військових, поливаючи їх потоками бруду, цинічно й безкарно перекручують факти й істину, міняючи місцями захисників і нападників, г—повторно розстрілюючи героїв країни словом „найманці”. При цьому озброєних новітніми зразками російської зброї („Градами”, „Ураганами”, „Смерчами”, „Буками”) диверсантів і погромників вони чомусь іменують „мирними протестувальниками”, „обуреними колишніми трактористами та шахтарями”.

«Благословенна будь, моя Вкраїно, Ти – вічна правда і любов! Як тисяч сонць, засяєш на руїнах, Бо ти – свята, з Тобою – Бог!...»

Вічна слава і пам'ять героям України! Слава Україні!